

Křest'ané!

Květen 2004

Čekáte od Boha záchranu? Můžete s jistotou říci, že rozumíte Božímu plánu a tomu co slíbená záchrana znamená?

Motto: 'Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí!' (Jan 8:32)

Způsoby záchrany:

Ráj v nebi?

Ježíš Kristus řekl jednomu ze spoluodsouzených: '*Amen pravím ti dnes budeš se mnou v ráji.*' (L.23:43).

O tento výrok se vedou spory ohledně slova *dnes*. Někteří říkají, že věta zní: '*Amen pravím ti dnes, budeš se mnou v ráji.*' tj. dávají čárku za slovo *dnes*. Většinou se však říká, že Ježíš slíbil dotyčnému, že s ním bude tentýž den v ráji. Tomu nasvědčuje skutečnost, že Ježíš sice mnohokrát řekl slova '*Amen pravím vám*', ale nikdy k nim slovo *dnes* nepřipojil.

Rozeberme obě alternativy:

1) dnes budeš se mnou v ráji

To nemohla být pravda. Ježíš byl po své smrti a vzkříšení 1 napřed v tartaru kázat uvězněným andělům (1.Pt.3:19) a potom na Zemi mezi svými až do doby svého výstupu k Otci (Jan 20:17). To by tedy platilo jen tehdy, pokud by oním rájem myslel Ježíš tehdejší Judeu, a to s největší pravděpodobností nikoli.

Poznámka: 'Symbolická' podoba výkladu slova *dnes* přechází do druhé alternativy.

2) budeš se mnou v ráji

Druhá alternativa přidává slovo *dnes* k onomu ujištění. Znamenalo by to, že jen v onom výjimečném případě dostal dotyčný onen slib. Neboli, že v jiných případech by s podobným slibem či očekáváním nebylo možné počítat.

Poznámka: Taková výjimka nemá žádný podklad ani v Zákoně ani v jiných Ježíšových slovech, a proto tento výklad není správný.

Tato alternativa tvrdí, že spoluodsouzenec bude s Ježíšem Kristem v *ráji*.

Co však nazývá Bible rájem?

V první řadě *zahradu* (Gn.2:8-10,15; 3:3,10 apod.) a zvláště *Boží zahradu* (Iz.51:3; Ez.28:13). O této zahradě říká prorok Ezechiel, že bude znovu vybudována (Ez.36:35).

Jenže apoštol Pavel nám zapsal velmi zajímavou informaci o ráji:

2.K.12:2	<i>Vím o člověku v Kristu, který byl před čtrnácti lety přenesen až do třetího nebe; zda to bylo v těle či mimo tělo, nevím Bůh to ví.</i>
2.K.12:3	<i>A vím o tomto člověku, že byl přenesen do ráje zda v těle či mimo tělo, nevím, Bůh to ví</i>
2.K.12:4	<i>a uslyšel nevypravitelná slova, jež není člověku dovoleno vyslovit.</i>

Tato informace je velmi důležitá, protože nám nejen podává přímou zprávu o existenci třetích nebes, [2](#) ale zmiňuje se opět o ráji, který je zřejmě jiný než ten první na Zemi. Tuto existenci potvrzuje i zpráva ve Zjevení Jana:

Zj.2:7	<i>Kdo má ucho, ať slyší, co duch říká sborům: Tomu, kdo zvítězí, chci dopřát, aby jedl ze stromu života, který je v Božím ráji.</i>
--------	--

Na první pohled se zdá, že Ježíšova slova s těmito informacemi dobře korespondují. Podrobnější analýza však ukazuje na něco jiného.

Obvyklé výklady nesouhlasí

O tom, že Ježíš Kristus byl až ve třetích nebesích, víme i z listu Efezským 4:10. [3](#) Ježíš Kristus tam byl z toho důvodu, že u svého Otce obhajoval svou pozemskou činnost a zejména pak své učedníky. Na první pohled se zdá, že tím dalším, kdo tam vystoupil, byl právě onen Ježíšův spolutrpitele. Jenže ten byl Římany zabit a od něj apoštol Pavel tedy určitě nic nemohl vědět. [4](#)

Kdo tedy byl tak výjimečný, že tam Ježíše Krista následoval? Písmo se o nikom takovém nezmiňuje ani náznakem. Rozhodně to však nebyl onen spolutrpitele.

Poznámka: Ježíš Kristus se ve třetích nebesích skutečně dozvěděl informace, které nemohl lidem sdělit přímo (viz Zj.1:1) a dotyčný něco též sdělil apoštolu Pavlovi (což dokazují mnohé znalosti, které věděl pouze on). Nesdělil však, jakým způsobem se tam dostal. Apoštol Pavel uvádí nejistotu, což by neučinil, kdyby bylo jasné, že dotyčný dostal informace obvyklou cestou, tj. ve vidění či snu? tak jako téměř vždy předtím.

Možné alternativy nového ráje

Další pozoruhodná informace je o novém ráji. Protože ráj původně znamenal zahradu, tj. samostatné Bohem zušlechtěné území (proto Boží) svěřené člověku k užívání a ke správě, musela být řeč

buď o ráji budoucím,

nebo o ráji úplně jiném, umístěném mimo tuto planetu.

Téměř všeobecně se má za to, že platí druhá alternativa. Jenže co by z toho vyplývalo?

Ráj mimo tuto Zemi?

Není k tomu důvod

Bůh by musel vytvořit ještě jednu rajskou zahradu pro lidi - asi proto, aby si tam mohli brát z nového stromu života. A kde? Stvořil by snad kvůli tomu novou planetu *Zemi-2*?

Není důvod proč by to dělal. Vždyť Bible jasně uvádí, že místo ovoce stromu života nám poslouží nové poznatky (Př.3:13,18). A nejen to, Bible dává jasně najevo, že Bůh nehodlá podporovat lidskou lenost [5](#) - rajskou zahradu si budeme muset vybudovat sami. Proč by to za nás dělal někdo jiný? [6](#)

Další námitka: Křesťané jsou dědicové zaslíbení, učiněných Abrahámovi, jak dokazují slova:

1.Pt.2:9	<i>Vy však jste ,rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu , abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.</i>
Ř.8:17	<i>A jsme-li děti, tedy i dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy.</i>
Ga.3:29	<i>Jste-li Kristovi, jste potomstvo Abrahamovo a dědicové toho, co Bůh zaslíbil.</i>

Ale zaslíbení, učiněná Abrahámovi, se nikdy netýkala míst mimo tuto planetu Zemi. Kromě toho Ježíš jasně řekl Izraelitům:

Mt.21:43	<i>Proto vám pravím, že vám bude Boží království odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce.</i>
----------	--

Neřekl nic o nějaké změně tohoto království; jen to, že bude předáno jinému národu.

Nová nebesa a nová země

Apoštol Petr píše:

2.Pt.3:5	<i>Těm, kdo toto tvrdí, zůstává utajeno, že dávná nebesa i země byly vyvolány slovem Božím z vody a před vodou chráněny.</i>
2.Pt.3:6	<i>Vodou byl také tehdejší svět zatopen a zahynul.</i>
2.Pt.3:7	<i>Týmž slovem jsou udržována nynější nebesa a země, dokud nebudou zničena ohněm; Bůh je ponechal jen do dne soudu a záhuby bezbožných lidí.</i>

Z jeho slov je jasně patrné, že o druhém 'zničení' země a nebes hovoří zcela obdobně jako o prvním. Přitom první zkáza byla z toho důvodu, že všichni lidé měli na mysli jen zlo (Gn.6:5). To však o všech dnešních lidech říci nelze.

Měla by být tedy planeta Země úplně zničena? To zcela jistě nikoli. Bude z ní vymýceno zlo stejně jako potopou, a pro schválené lidi opatří Bůh záchranu podobně jako tehdy pro Noemovu rodinu. Ten, kdo však očekává záchranu v nebesích, by měl číst pozorně slova apoštola Petra:

2.Pt.3:10	<i>Den Páně přijde jako přichází zloděj. Tehdy nebesa s rachotem zaniknou, vesmír se žářem roztaví a země se všemi lidskými činy bude postavena před soud.</i>
2.Pt.3:12	<i>kterí dychtivě očekáváte příchod Božího dne! V něm se nebesa roztaví v ohni a živly se rozpustí žářem.</i>
2.Pt.3:13	<i>Podle jeho slibu čekáme nové nebe a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost.</i>

Petr říká, že budou zničena i nebesa. To může znamenat jen to, že bude zničena stará tvář Země i nebes - obdobně jako při potopě. Popisovaná katastrofa sice bude zřejmě ještě mnohem hrůznější než ta první, avšak Bůh ji zvládne podle svého slibu stejně jako tu první. [7](#)

Bude přitom však zničen celý vesmír? To snad bude Bůh litovat, že ho stvořil, stejně jako litoval, že stvořil lidi? Nikde v Bibli není žádná zmínka o takové lítosti. Při stvořitelských dnech byly všechny ostatní stvořené věci schváleny bez podmínky jakožto dobré, a lidská činnost do jejich kvality zasáhnout nemohla.

Někdo by se snad mohl domnívat, že nebesa musejí být zničena kvůli satanovi. To je také omyl, protože o satanovi Bible jednoznačně říká, že bude svržen napřed na Zemi a potom do Geheny. V nebesích rozhodně nezůstane. Tak proč by je měl Bůh kvůli tomu zničit?

A konečně: V knize Zjevení Jana se praví, že Nebeský Jeruzalém sestoupí na zemi (Zj.3:12; 21:2,10). Nikdo z lidí totiž nemůže vystoupit na duchovní nebesa a zůstat tam trvale. To mohl učinit jen Duchovní Ježíš Kristus, protože odtamtud přišel (Ef.4:9,10).

Konstatujme, že budoucí ráj v žádném případě nemůže být jinde než opět na této planetě.

Ježíš bude v ráji?

Ježíš bude mít v ráji své zástupce. Stejně jako mohl Ježíš Kristus říci 'Kdo vidí mne, vidí Otce' (Jan 14:9), budou moci říci jeho zástupci 'Kdo vidí nás, vidí Ježíše'. [8](#)

Co tedy slova Ježíšova znamenala?

Byl to výraz útěchy pro člověka, který podobně jako Ježíš nevýslovně trpěl. Tento člověk se v mezní situaci pokořil a tak dokázal, že je hoden vzkříšení.

Jen jeden 'konec světa'?

Co je onen 'svět'?

Ve skutečnosti se jedná o lidstvo respektive o etapu vývoje lidstva - vývoje nikoli jen automatického, ale pod Božím výchovným působením. 'Konec světa' je tedy ve skutečnosti koncem jedné určité výchovné etapy, spojené od dob Abraháma se smlouvou vyvoleného lidu s Bohem.

Většina křesťanů se domnívá, že Ježíšova slova:

Mt.24:14	<i>A toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům, a teprve potom přijde konec.</i>
----------	--

znamenají, že celá etapa jeho nové smlouvy se skládá jen a jen z kázání evangelia, a onen ohlášený konec je koncem celého 'světa' a koncem jeho smlouvy. S oním koncem je také v mysli mnoha křesťanů spojena představa zničení této planety.

Jenže Ježíš řekl také:

Mt.10:23	<i>Amen, pravím vám, že nebudete hotovi se všemi izraelskými městy, než přijde Syn člověka.</i>
----------	---

Zde Ježíš jasně a zřetelně uvádí, že konec nastane ještě před dokončením evangelizace v izraelských městech. Hovoří tedy o dvou koncích a je nutné je od sebe důsledně oddělovat. První konec je totiž koncem mojžíšské smlouvy a druhý konec je koncem smlouvy Ježíšovy.

Etapy vývoje Božího království

I ono Boží království je spojeno s vývojem. Izraelské království bylo první etapou. Králem byl původně Bůh sám, a na jeho trůnu později usedli (na přání lidu) králové lidští [9](#). Toto království bylo zpočátku lepší než jiná a proto bylo ostatním vzorem.

Boží království mělo být postupně vyvíjeno a nakonec nastoleno ve všech ostatních lidských královstvích. Prorok Daniel dostal následující informace o Božím království:

Da.2:44	<i>Ve dnech těch králů dá Bůh nebes povstat království, které nebude zničeno na věky, a to království nebude předáno jinému lidu. Rozdrtí a učiní konec všem těm královstvím, avšak samo zůstane na věky,</i>
---------	---

Daniel dostal předtím informace o několika po sobě jdoucích králích. Boží království však nemělo povstat až ve dnech krále posledního, nýbrž ve dnech všech oněch králů. To jasně znamenalo, že Boží království se mělo postupně vyvíjet a nikoli se objevit najednou.

Jak se mělo království vyvíjet?

Da.2:45	<i>neboť jsi viděl, že se utrhl ze skály kámen bez zásahu rukou a rozdrtil železo, měď, hlinu, stříbro i zlato. Veliký Bůh dal králi poznat, co se v budoucnu stane. Sen je pravdivý a výklad spolehlivý."</i>
---------	--

Skálou [10](#) je zjevně míněn Duchovní Ježíš Kristus [11](#). Z této skály se utrhl [12](#) kámen, aby rozbil konkrétní království (tehdy Babylónské, ale obecně zřejmě to, které mělo moc nad Božím lidem).

Prvním (základním) kamenem byl (opět zjevně) člověk Ježíš Kristus.

Kámen se utrhł bez zásahu lidských rukou - znamená, že rozbití konkrétního království nemělo být provedeno násilím. [13](#)

Tak byl stanoven postup: Mělo se čekat na to, až se království vládnoucí Božímu lidu postupně dostane do takové fáze, že ho jediný 'kámen' dokáže rozbít. Mezitím však má být budováno Boží království uvnitř království světských, a od Ježíše Krista víme jak: kázáním evangelia. [14](#) A tím byl dán vzor pro všechna odporující království: V každém z nich mělo být evangelium kázáno tak dlouho, dokud v něm Kristův duch nezvítězí. Tím by se postupně uskutečnil cíl:

Da.7:14	<i>A byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctívali všichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je moc věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno."</i>
Da.7:18	<i>Ale království se ujmou svatí Nejvyššího a budou mít království v držení až na věky, totiž až na věky věků."</i>
Da.7:22	<i>až přišel Věkovitý a soud byl předán svatým Nejvyššího; nadešla doba a království dostali do držení svatí.</i>
Da.7:27	<i>Království, vladařská moc a velikost všech království pod celým nebem budou dány lidu svatých Nejvyššího. Jeho království bude království věčné a všechny vladařské moci ho budou uctívat a poslouchat."</i>

Izraelská etapa Božího království skončila s první smlouvou. Podle instrukcí Ježíše Krista měla být dále postupně ale nenásilně dobývána všechna království světa, a křesťané se v nich měli ujmout moci a nastolit v nich vládu práva a Boží spravedlnosti. Ty národy, v nichž by bylo Boží království již dosaženo, měly být vzorem pro ty zbývající. [15](#) Jejich spravedlivá vláda měla zbývajícím národům ukázat, že spravedlnost je skutečně možná a že nejde o utopii. Evangelium ostatním národům pak mělo oznámit, že i u nich lze vymýtit zlo a nespravedlnost. Tím měl být na světě dosažen stav míru a spolupráce všech národů.

Ježíš věděl, že se ani tento jeho plán nepodaří zcela uskutečnit. Jenže konec jeho smlouvy je již před námi a velmi brzy přijde její vyhodnocení. Jak asi pro křesťany dopadne?

Zkušenost z holocaustu

Skutečná událost

Ke konci druhé světové války volal zoufale k Bohu jeden židovský rabín. Bylo to ve vyhlazovacím táboře, v němž šla jedna velká skupina Židů na smrt. Rabín volal k Bohu: 'Bože, ukaž jim svou moc!' Nic se však nestalo a vraždění pokračovalo. Zděšený rabín, jeden z učitelů svého lidu, začal křičet na celé okolí: 'Žádný Bůh není, žádný Bůh není'.

Nevěděl snad onen rabín, že hrozné pronásledování Židů bylo předpovězeno právě tím Bohem, ke kterému volal? Bůh přece ještě za doby Mojžíše pohrozil svému lidu, že nebudou-li ho poslouchat a tvrdošjně v tom setrvávají, nechá je rozehnat mezi nepřátelské národy, kde zahynou nejen pro své viny ale i pro viny svých předků:

Lv.26:38	<i>Zahynete mezi pronárody a pohltní vás země vašich nepřátel.</i>
----------	--

Lv.26:39	<i>Kteří z vás zůstanou, zaniknou pro svou nepravost v zemích svých nepřátel, a také pro nepravosti svých otců zaniknou.</i>
----------	--

Rabín to asi věděl, chtěl však svými slovy vyprovokovat Boha k zásahu proti nepřátelům. Jenže Bůh takový zásah neslibil, ale naopak řekl, že jeho lid si musí odpykat celou svou vinu.

Rabín v hrůze, která se děla, možná přemýšlel, proč má právě on nést vinu svých předků, když sám před Bohem žádnou významnou vinu necítil. Možná se on osobně opravdu ničeho zlého nedopustil a nemohl pochopit, proč by měl tak hrozně pykat za to, co udělal někdo jiný. Jak se to slučuje s Boží spravedlností, milosrdenstvím, láskou k lidem, jeho shovívavostí atd.?

Nebylo to poprvé

To je velmi vážná otázka. Proto ji prozkoumejme napřed na Izraelitech.

Izraelitům se to stalo vícekrát. V roce 607 př.n.l (při útoku Babylóňanů) a v roce 70. našeho letopočtu (při útoku Římanů) byli obklíčeni a potom pobíjeni v Jeruzalémě, a také asi mnozí z nich přemýšleli, proč jsou tak strašně trestáni. [16](#) Což byli všichni vrahové? A co jejich nevinné děti? Kde bylo tehdy Boží milosrdenství? [17](#) Určitě mezi nimi byli přinejmenším jednotlivci, kteří se neprovinili proti Božímu Zákonu tak, aby zasluhovali smrt. Určitě volali k Bohu jako onen rabín a možná, že i oni křičeli nebo si alespoň mysleli, že žádný Bůh není, když pomoc nepřišla.

My víme, že Bůh tehdy opatřil včasnou pomoc prostřednictvím proroků (Jeremiáše a Ježíše Krista), kteří vyzývali k opuštění Jeruzaléma ještě před jeho zničením. Ale proč neuposlechli všichni? Proč odešli jen někteří?

A proč muselo být zničeno celé město Jeruzalém, což nestačilo potrestat jen viníky? Vždyť i ti nevinní přišli minimálně o svůj majetek a pohodlí - museli utéci ze svého obydlí.

Přemýšlel onen rabín v nacistickém vyhlazovacím táboře, proč se situace opakuje? Vždyť Židé i v té době věděli o Hitlerových úmyslech a měli možnost před ním utéci a také jich mnoho uteklo. Museli tam ovšem také zanechat svá obydlí a většinu svého majetku.

Ale proč? Vždyť se ničím neprovinili.

Položme si však otázku: Skutečně ničím? To by totiž opravdu nebylo v souladu s Boží spravedlností. Je-li Bůh spravedlivý, nějakou vážnou vinu mít museli.

Jakou tedy?

Čím se provinili 'nevinní'?

Všimněme si, že Bůh sice v Zákoně určoval práva a povinnosti jednotlivců, ale tresty v tomto Zákoně uvedené měli vykonávat lidé. Mimo to Bůh mnohokrát vyhlášoval také tresty za provinění celého izraelského národa a také je často nechal vykonávat jinými národy (a vždy byli přitom trestáni i ti 'nevinní'). [18](#) Byla to vlastně vždy kolektivní vina a kolektivní tresty. Bůh takto trestal svůj lid tehdy, když v něm zlé chování převládlo; když se proti jeho Zákonu proviňovalo tolik Izraelitů, že ti zbývající již nemohli tento stav zvrátit.

To však znamenalo, že Boží lid neměl takový stav připustit. Dokud měli ti dobří převahu (a na počátku každé Boží záchrany ji vždy měli), měli všemi prostředky usilovat o to, aby přestupníky potlačovali a trestali a naopak si vynutili trvalé zlepšování situace. Znamenalo to, že se ti dobří měli o stav Božího lidu zajímat neustále. Nestačilo jen pověřit tím nějaké úředníky a 'přenechat' tuto starost jim. V kontrole a systematickém zdokonalování se měli angažovat všichni dobří, a za tím účelem se sdružovat, vyměňovat si zkušenosti a hledat a vykonávat veškeré potřebné aktivity.

To je ona vina těch, kteří se sami cítili být nevinnými. Tito lidé si neuvědomovali, že jim Bůh nabídl záchranu jejich života jen jako výraz svého milosrdenství a nikoli své povinnosti. O záchranu majetku atd. se nemohlo (a ani do budoucna nemůže) jednat.

A že nevinní trpí nebo dokonce umírají? To je právě důsledek viny Božího lidu, a Bůh to vždy oznámil předem. Utrpení použil jako to nejdůraznější varování, aby se to již neopakovalo, a přesto se to dělo znovu a znovu. Než Bůh sáhnul k tvrdým trestům, hledal vždy všechny jiné způsoby varování nebo mírnějšího trestu, jaké jen byly možné. Vzpomeňme jeho slova, v nichž právě oslovuje nikoli jedince, ale vždy celý lid, a žádá, aby tento lid vážně uvažoval o svých skutcích ještě předtím, než bude potrestán:

Mi.6:3	<i>'Lide můj, co jsem ti udělal? Jaké potíže jsem ti působil? Odpověz mi!'</i>
--------	--

Lid neodpověděl.

Bůh ho předem upozorňoval, že formální uctívání a rituály nestačí:

Iz.1:11	<i>"K čemu je mi množství vašich obětních hodů, praví Hospodin. Přesytil jsem se zápalných obětí beranů i tuku vykrmených dobytčat, nemám zájem o krev býčků, beránků a kozlů.</i>
Iz.1:12	<i>Že se mi chodíte ukazovat! Kdo po vás chce, abyste šlapali má nádvoří?</i>
Iz.1:13	<i>Nepřinášejte už šalebné obětní dary, kouř kadidla je mi ohavností, i novoluní, dny odpočinku a svolaná shromáždění; ničemnost a slavnostní shromáždění, to nemohu vystát.</i>
Iz.1:14	<i>Z duše nenávidím vaše novoluní a slavnosti, jsou mi jen na obtíž, jsem vyčerpán, když je musím snášet.</i>
Iz.1:15	<i>Když rozprostíráte své dlaně, zakrývám si před vámi oči. Ať se modlíte sebevíc, neslyším. Vaše ruce jsou celé od krve.</i>

a navrhoval, aby si to obě smluvní strany vyjasnily. Byl ochoten odpouštět; stačilo jen vyjádřit dobrou vůli a přestat se zlými skutky:

Iz.1:18	<i>Pojďte, projednejme to spolu, praví Hospodin. I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejí jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna.</i>
Iz.1:19	<i>Budete-li povolní a poslechnete, budete požívat dobrých darů země.</i>
Iz.1:16	<i>Omyjte se, očistěte se, odkliděte mi své zlé skutky z očí, přestaňte páchat zlo.</i>
Iz.1:17	<i>Učte se činit dobro. Hledejte právo, zakročte proti násilníku, dopomozte k právu sirotkovi, ujímejte se pře vdovy.</i>

ale naopak upozornil, že odmítnutí bude mít právě ony hrozné následky. Budou vraždění.

Iz.1:20	<i>Když však odmítnete a budete se zpěčovat, bude vás požírat meč." Tak promluvila Hospodinova ústa.</i>
---------	--

Bůh se rozhodl k naplnění svých nejhorších hrozeb až když výchovné tresty nepomohly:

Iz.1:5	<i>Nač vás ještě bít? Jste jen umíněnější.</i>
--------	--

Bůh ukazuje, že bude muset nechat svůj lid na pospas svému odpůrci, který vždy výkon oněch trestů osnoval.

Iz.1:21	<i>Běda! Nevěstkou se stalo město věrné! Bývalo plné práva, přebývala v něm spravedlnost, teď jsou v něm vrahové.</i>
---------	---

Iz.1:22	<i>Tvé stříbro se stalo struskou, tvé víno je smíšené s vodou,</i>
---------	--

Iz.1:23	<i>tvoji velmoži jsou umíněnci, spolčenci zlodějů. Kdekdo miluje úplatek a rád bere dary; sirotkovi právo nezjednájí a pře vdovy se k nim nedostane.</i>
---------	--

Židé byli přesvědčeni, že již mají všechny tresty za sebou. Nechtěli pochopit, že k odvrácení likvidace celého izraelského národa je nutné přijmout výkupní oběť Ježíše Krista.

Iz.1:3	<i>Vůl zná svého hospodáře, osel jesle svého pána, mne však Izrael nezná, můj lid je nechápavý."</i>
--------	--

Vzpomněl si onen rabín na všechna tato slova?

V čem se Boží lid často mýlí?

Proč trpět za vinu otců?

Boží lid si velmi často neuvědomuje, že Bůh potřebuje, aby jeho lid měl zafixovány konkrétní dobré vlastnosti a naopak se zbavil konkrétních vlastností špatných; a že tyto vlastnosti se neprojevují vždy. A také, že Bůh porovnává míru vlastností dobrých a špatných, a jejich vzájemné vztahy.

Poznámka: Některá špatná vlastnost totiž může být jinou dobrou vlastností kompenzována. [19](#)

Ježíš Kristus jednou řekl lidem, kteří ho poslouchali:

Mt.23:29	<i>Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Stavíte náhrobky prorokům, zdobíte pomníky spravedlivých</i>	L.11:47	<i>Běda vám! Stavíte pomníky prorokům, které zabili vaši otcové.</i>
Mt.23:30	<i>a říkáte: „Kdybychom my byli na místě svých otců, neměli bychom podíl na smrti proroků.“</i>		

Mt.23:31	<i>Tak svědčíte sami proti sobě, že jste synové těch, kdo zabíjeli proroky.</i>	L.11:48	<i>Tak dosvědčujete a potvrzujete činy svých otců; oni proroky zabíjeli, vy jim budujete pomníky.</i>
Mt.23:32	<i>Dovršte tedy činy svých otců!</i>		

Tato slova bývají špatně chápána. Zdálo by se, že Ježíš Kristus vinní zákoníky a farizeje jen za to, že kritizovali své předky a že říkali, že oni by se podobných chyb nedopustili. Jakoby jejich vina spočívala jen v tom, že své předky soudili.

Ale jak tím svědčili proti sobě? V čem bylo jejich jednání trestuhodné, že jim prorokoval bědu? Jak to, že je vyzýval k tomu, aby dovršili činy svých otců?

Ježíš při jiné debatě ještě řekl:

Jan 7:19	<i>Nedal vám Mojžíš zákon? A nikdo z vás zákon neplní. Proč mě chcete zabít?"</i>
Jan 7:20	<i>Zástup odpověděl: "Jsi posedlý? Kdo tě chce zabít?"</i>
Jan 8:37	<i>Vím, že jste potomci Abrahamovi; ale chcete mě zabít, neboť pro mé slovo není u vás místa.</i>
Jan 8:38	<i>Já mluvím o tom, co jsem viděl u Otce; a vy děláte, co jste slyšeli od vašeho otce."</i>
Jan 8:39	<i>Odpověděli mu: "Náš otec je Abraham." Ježíš jim řekl: "Kdybyste byli děti Abrahamovy, jednali byste jako on.</i>
Jan 8:40	<i>Já jsem vám mluvil pravdu, kterou jsem slyšel od Boha, a vy mě chcete zabít. Tak Abraham nejednal.</i>

Dal tím najevo, že přes jejich ujištění ví o tom, že ho zabijí, tedy že dovrší činy svých otců. Oni se ovšem domnívali, že nikoli.

Z toho vyplývala jedna věc: Ježíš věděl, že synové mají stejnou povahu jako měli jejich otcové a ostatní předkové. Ježíš Kristus tedy mluvil o genetických vlastnostech, které zůstaly nezměněny. Synové sice nezabili žádného proroka, který o nich mluvil dobře, ale podle vzorů svých předků byli ochotni zabít proroka kritického. A to i přestože o tom předem nevěděli. [20](#)

Boží lid si často neuvědomuje, že Boha zajímají ne jen vykonané činy, ale především 'myšlení srdce', tedy vnitřní postoje. 'Nevinný' lid si často neuvědomuje skutečnost, že je nevinný jen proto, že k vině neměl příležitost nebo podnět. Rabín v nacistickém koncentračním táboře neměl ani tušení, že kdyby on a všichni spolu s ním žili v dobách a podmínkách proroků, byli by bývali jednali stejně jako jejich otcové. Jejich vlastnosti se nezměnily. Jejich nevinnost byla způsobena nikoli čistotou 'myšlení jejich srdce', ale prostě jen faktem, že okolnosti byly zcela odlišné. [21](#)

Podobá se to situaci člověka, který nikdy nic neukradl, protože k tomu neměl příležitost a ani k tomu nebyl nucen. Ale cítí se být čistým jen proto, že to neudělal. Velmi mnoho lidí nemá ani tušení, čeho všeho by byli schopni, kdyby žili ve zcela jiných podmínkách a jiné společnosti. Odborníci o tom však vědí a Bůh to ví ještě mnohem lépe.

Příklad: Kolik křesťanských Němců nebo Rusů ani netušilo, čeho všeho budou schopni pod Hitlerovým respektive Stalinovým vedením?

Ježíšova slova: *'Tak svědčíte sami proti sobě, že jste synové těch, kdo zabíjeli proroky'*, tedy znamenala, že svědčili-li Izraelité proti svým otcům, svědčili tím sami proti sobě. Byli totiž stejní jako oni.

Jenže totéž se týká i křesťanů. Zbavit se zděděných špatných vlastností je velmi, velmi obtížné. Boží lid na tom musí pracovat zejména právě v té době, kdy není pod tlakem. Nesmí si namlouvat, že když v době míru a relativní pohody se nechová hříšně, je již v pořádku. Nic není tak klamné.

'Já jsem lepší než jiní?'

Přesto si někdo může myslet, že právě jeho se to netýká, že on takový určitě není. Troufl by si však žádat Boha o zkoušku, aby dokázal, že on je již čistý a neviný? Tohle kdysi nemoudře zkusil král David. Připomeňme si, jak si o to řekl:

'Dopomoz mi, Hospodine, k právu. Žil jsem bezúhonně, neochvějně doufal v Hospodina. Hospodine, zkoumej mě a podrob zkoušce, protřib moje ledví a mé srdce!'

A jak vysoké mínění o sobě měl. Sledujme jeho slova dál:

'Tvoje milosrdenství nám před očima, řídím se tvou pravdou. Neseřádám s šalebníky, nescházím se s potměšilci. Schůzky zlovolníků nenávidím, mezi svévolníky nezasednu. Umývám si ruce v nevinosti, při tvém oltáři se držím, Hospodine, aby bylo slyšet mé hlasité dikůvzdání, abych vyprávěl o všech tvých dívech. Hospodine, zamiloval jsem si dům, v němž bydlíš, místo, kde má příbytek tvá sláva. Nesmeť spolu s hříšníky mou duši a můj život s těmi, kdo krev prolévají, kterým na rukou lpí mrzkost, jejichž pravice je plná úplatků. Já přec žiji bezúhonně, vykup mě, smiluj se nade mnou! Moje noha stojí na rovině, v shromážděních budu dobrořečit Hospodinu.' (Žalm 26)

Poznámka: Nemodlil se tak i onen rabín?

Davidova prosba byla vyslyšena. Vyžádanou zkoušku skutečně dostal a propadl. Dopustil se cizoložství a vraždy.

Jsme přesvědčeni, že bychom dopadli lépe? Nedělejme si o sobě - my křesťané - žádné iluze. Nevyžadujme si ani svými slovy ani svými postoji zkoušky, na které nejsme připraveni. Je nespravedlivé obviňovat Boha, že nás vystavil zkoušce nad naše možnosti, když jsme si o ni sami řekli.

Neznalost křesťanů

Křesťané o trestech Židů přemýšlejí jen málokdy. A když ano, je jim většinou 'jasné', že 'Židé si všechno zavinili sami'. Napadlo je však, že přesně totéž se týká i jich samých?

I dnes se mnozí řadoví křesťané, velmi podobně jako tehdy Izraelité, domnívají, že Bůh brzy přijde na jejich záchranu, vysvobodí je z moci zla, a oni půjdou rovnou do Božího království, do ráje v nebesích nebo do ráje pozemského. I oni si myslí, že stačí alespoň zčásti nečinit to,

co jim zakazují jejich kněží (kterým opět přenechali starost o stav svého celokřesťanského společenství), [22](#) a že jsou v Božích očích alespoň relativně spravedliví. Bůh je přece láska a všechno odpouští.

Jak tragicky se mýlí.

Což si nepamatují, kolik bezpráví, násilí a válek nebo alespoň tvrdých sporů jejich nejvyšší duchovní vůdci přímo či nepřímo zavinili? Křesťané měli dobýt silou ducha a pravdy [23](#) reálnou moc nad celým světem [24](#) a v jeho královstvích nastolit Boží spravedlnost. [25](#) To byl jejich úkol, který obdrželi od Ježíše Krista, kterého všichni prohlašují za svého Pána. Svůj úkol nejen nedokončili, ale často dobývali moc násilím. Navíc mezi sebou bojovali (a někde ještě bojují) kvůli druhořadým věcem a nezřídka dokonce jen malichernostem, a nechali se svést snad ke všemu zlému. Nakonec museli být postupně na celém světě své moci zbaveni, protože se jejich moc neosvědčila a nezabránila hromadnému šíření nespravedlnosti (a někde jí dokonce sama způsobila). [26](#)

Poučení od prvního smluvního lidu

Prorok Jeremiáš jednou varoval Boží lid a sděloval jim Boží slovo. Srovnejme tehdejší situaci se stavem v dnešním křesťanství:

Text	Tehdejší stav	Stav dnešního křesťanstva
Jr.5:26	<i>"V mém lidu se objevují svévolníci, rozhlížejí se, krčí, jako ptáčníci líčí past a lapají lidi.</i>	Chce někdo popřít, že takoví lidé mezi křesťany nebyli a nejsou? Dokonce se z toho navzájem přímo obviňují některé celé církve.
Jr.5:27	<i>Jako klec je plná ptáků, tak jsou jejich domy plné lsti. Proto se stali velkými, zbohatli.</i>	
Jr.5:28	<i>Tuční jsou, tlustí, zlé události netečně přecházejí, nikoho neobhájí, ani sirotka, a přesto je provází zdar. Za právo ubožáků se na soudu nepostaví.</i>	Které křesťanské církve toto dnes činí? Zdali nehájí jen své vlastní členy (pokud jsou nevinní) a ještě ne vždy? Svým majetkem se také často honosí ve snaze zvýšit svou autoritu.
Jr.5:29	<i>Což je za to nemám trestat? je výrok Hospodinův. Což takový pronárod nemá postihnout má pomsta?</i>	Všimněme si, jak přísně Bůh takové věci hodnotí. A hovoří nikoli jen o trestu oněch jednotlivců, ale celého národa.
Jr.5:30	<i>Úděsná, otřesná věc se děje v zemi.</i>	Zdali žehnání a podobné akty nejsou něčím podobným? Žehnání knězem přece znamená, že Bůh bude pomáhat. Tento slib je často nepravdivý? nevyřkl ho Bůh, ale jen člověk. Všimněme si také, že Bůh viní i řadový lid.
Jr.5:31	<i>Proroci prorokují klamně, kněží vládnou na vlastní pěst a můj lid to má rád. Co však uděláte, až nastanou věci poslední?"</i>	

Křesťané dělají často stejnou chybu jako Izraelité, kteří spoléhali na Boží chrám (Jr.7:4). Namlouvají si, že když se formálně kají a mají víru, že je jejich záchrana jistá (nahlas to sice neřeknou, ale strach z Božího trestu většinou nepocítí'ují). Dovolávají se Ježíšových slov, když řekl: *'Kdo věří v syna, má věčný život!'* (Jan 3:16,18,36; 6:40). Podobné názory však byly i mezi Ježíšovými učedníky, jenže Ježíšův učedník Jakub jim řekl ještě něco dalšího. Řekl: *'Vira bez skutků není k ničemu!'* (Jk.2:14-26). Jinými slovy: Ten, kdo skutky víry nečiní, ve skutečnosti v Syna nevěří, a nemůže proto v nic doufat. [27](#)

Kdekterý křesťan si myslel a i dnes ještě myslí, že buď je v té 'pravé' církvi a stejně jako jeho předkové se proto nemusí o nic dalšího starat, [28](#) nebo že tím, že když on sám nikomu neškodí a případně občas něco pozitivního udělá nebo dá ze svého přebytku pro akce charitativního typu, [29](#) je před Bohem čistý. A když na něj dolehne jeho osobní tíseň a Bůh mu v ní nepomůže, tak to také často považuje za důvod k tomu prohlašovat, že žádný Bůh není. Vždyť kolik křesťanů se stalo ateisty třeba po první nebo druhé světové válce.

A tak se mnozí dnešní křesťané domnívají, že činí-li to, co jim říkají kněží a jiní vůdci, splnili svůj díl, potřebný ke spáse. Ale křesťané nebyli první, mysleli si to i tehdejší Izraelité. Jenže jejich kněze Ježíš neschválil, a kde mají dnešní křesťané jistotu, že právě jejich kněží budou schválení? Což neřekl Ježíš: *'Když vede slepý slepého, oba padnou do jámy!'* (Mt.15:14; L.6:39). Neučinil snad tím zodpovědnými za své skutky i řadové členy církví?

V naší době je navíc mezi křesťany mimořádně rozšířenou vlastností nedostatek statečnosti, ba dokonce zbabělost. Kdo z křesťanů si umí představit, čeho všeho zlého by byl schopen, kdyby se ocitl ve zkoušce své statečnosti? [30](#)

Odpovědnost za stav světa

Je třeba říci s největším důrazem: Nikoli pohané nebo ateisté - ***za stav tohoto světa byli a jsou plně odpovědni křesťané, neboť právě jim a jen jim byla tato odpovědnost Bohem svěřena.*** Svou naprosto nedostatečnou angažovaností téměř každého z nich (v minulosti i v dnešní generaci) připustili, že je ovládli církevní byrokraté, nepraví křesťané nebo dokonce pohané. Žádné výmluvy nebo svádění neúspěchu na někoho jiného Bůh jistě nepřijme. Jak chce řadový křesťan nebo církevní úředník Bohu vysvětlit, že nemohl zabránit té či oné nespravedlnosti nebo špatnosti jen proto, že by přišel o své postavení? Vždyť křesťanství bylo vybudováno na mučednické smrti tisíců jeho zakladatelů!

K záchraně je nutné opravdové pokání

Zabránit zkáze tohoto světa již křesťané asi nemohou. Jejich moc a vliv je nyní zanedbatelný a svět zašel na cestě zla již příliš daleko. Lidské civilizaci hrozí sebezničení a nezbyvá, než volat k Bohu o pomoc. Ale až Bůh oznámí svou záchranu, bude to zase jen a jen jeho milost. Nikdo z křesťanů si nesmí myslet, že on osobně si záchranu zaslouží. Jediné, co může nyní činit je, že se bude ze všech svých sil snažit o osobní angažovanost v budování dobrého křesťanského společenství a o osvojení si skutečně křesťanských vlastností. Ale ani tak nebude zachráněn právem, nýbrž jen a jen milosrdenstvím, protože zajištění spravedlnosti na světě bylo a je věcí křesťanů. O zajištění křesťanova majetku či pohodlí se přitom nemůže jednat. Až přijde oprávněná výzva k odchodu z 'Velkého Babylóna', [31](#) zanechá zde, stejně jako tehdy křesťané v Jeruzalémě, všechno, co má. Jen tak může být zachráněn. Pokud ovšem tuto výzvu včas uposlechně.

Je nejvyšší čas k nejhlubšímu a nejpřímnějšímu osobnímu pokání každého křesťana. Nikoli pokání před církevními úředníky, ale před Bohem samým. 'Očistěte se' (volali prorok Izajáš k Izraelitům a učedník Jakub ke křesťanům).

Iz.1:16	<i>Umyjte se; očistěte se; odstraňte od mých očí špatnost svých jednání; přestaňte činit špatné.</i> [PNS]
Jk.4:8	<i>Přiblížte se k Bohu a on se přiblíží k vám. Očistěte si ruce, hříšníci, a přečistěte své srdce, vy nerozhodní.</i> [PNS]

Čiňte opravdová pokání a očistěte se vy, kteří se chcete podílet na Boží záchraně, neboť Boží Království je opět blízko!

1 O smrti Ježíše Krista viz blíže knihu *Popularizace prvních výsledků vědeckého zkoumání Bible*, část 18.

2 implicitně ji obsahují ještě texty v 1.Kr.8:27 a 2.Pa.2:5 a 6:18 tím, že o Božím sídle říkají, že není ani v druhých nebesích.

3 V té době apoštol Pavel ještě o existenci třetích nebes zřejmě nevěděl.

4 Tomu neodpovídají ani časové relace.

5 Na příklad Př.6:6,9; 10:26; 13:4; 15:19; 19:15,24; 20:4; 21:25; 22:13; 26:13-16; Kaz.10:18 aj.

6 Když Mojžíš ve hněvu rozbil desky s Desaterem, Bůh mu také nové již neudělal a musel si je vyrobit sám (Ex.24:12; 31:18; 32:16,19; 34:1,4)

7 Zřejmě proto píše Pavel, že spravedlivý bude živ z víry (Ř.1:17; Ga.3:11).

8 Blíže viz studii *Bůh*.

9 1.S.8:7; 1.Par.28:5; 29:23; 2.Pa.9:8.

10 také horou

11 Blíže viz studii *Duchovní bytosti*.

12 nebo byl vysekán

13 Odpovídá 1.K.15:25 aj.

14 Na tuto dobu se vztahuje příkaz: *'Panuj uprostřed svých nepřátel!'* (Ž.110:2).

15 Podobně jako mělo být vzorem izraelské království.

[16](#) Srovnej Pláč Jeremiášův.

[17](#) Ex.20:6; 34:6,7; Nu.14:18; Dt.5:10; 7:9,12 aj.

[18](#) Již od doby Soudců.

[19](#) Vznětlivý člověk může mít na druhé straně dobrou schopnost sebeovládání, kterou svou vznětlivost krotí tak, že se navenek neprojevuje.

[20](#) Srovnej např. Za.1:6.

[21](#) Vina může spočívat i v tom, že člověk nezasáhne, je-li toho třeba (srovnej Iz.59:16).

[22](#) Což nemají být jedním lidem?

[23](#) A nikoli násilím, jak se tak často dělo (srovnej Za..4:6).

[24](#) Srovnej 1.K.4:20.

[25](#) Srovnej Da.7:27.

[26](#) Obdobně jako Izraelité po svém sedmdesátiletém trestu v Babylóně.

[27](#) Srovnej 1.Jana 4:20,21; 5:2 aj.

[28](#) Každý, který z nich je jen trochu přemýšlivý, však v soukromí vyjadřuje nad stavem své církve znepokojení; ale stejně neudělá nic nebo téměř nic.

[29](#) Srovnej Mk.12:44 nebo L.21:4.

[30](#) Znovu si připomeňme, že zbabělost je mezi všemi zlými vlastnostmi jmenována v knize Zjevení na prvním místě. (Zj.21:8).

[31](#) I tato výzva byla již mnohokrát zneužita, ale brzy přijde ta pravá. Bez skutečného pokání ji však rozeznat nelze.